

หนึ่ง

เจ้าสาวตัวแทน

เงินชูเหวินเพิ่งรู้ตัวในวัยสิบหกปีว่านางไม่ใช่บุตรสาวที่แท้จริงของสกุลเงิน

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นตอนเงินชูเหวินติดตามสามีกลับไปบ้านเกิด ทำให้เด็กทารกสองคนที่เกิดในวันเดียวกันถูกสลับผิดฝาผิดตัว คุณหนูเงินตัวจริงอยู่ในบ้านของสามีภรรยาชาวนาคู่หนึ่งที่อุปการะนางไว้ ด้วยคิดว่านางเป็นกำพร้าบิดามารดาตายจาก

ภายหลังเงินชูเหวินบังเอิญได้พบบุตรสาวระหวางที่เดินทางเงินอ้ายทรงช่วยมารดาที่แท้จริงของตนไว้ในตอนที่เกิดน้ำป่า ราวกับโชคชะตาส่งเสริมทั้งคู่ มารดาจึงได้พบบุตรสาวที่มีใบหน้าละม้ายคล้ายตนเองจนไม่อาจเก็บความสงสัยเอาไว้ได้ หลังจากที่สอบถามเรื่องราวแล้ว... ความจริงก็ปรากฏขึ้น

ใครต่อใครต่างก็หัวเราะเยาะเงินชูเหวินว่าเป็นตัวตลก สิบหกปีที่ผ่านมานางได้รับการยกย่องในฐานะกุลสตรีที่เพียบพร้อม เป็นหญิงงามแห่งเมืองหลวง ที่แท้แล้วก็เพียงกาที่ถูกเข้าใจผิดว่าเป็นหงส์เท่านั้น

วันนี้เมื่อหงส์ตัวจริงได้กลับคืนสู่รังแล้ว จะยังมีพื้นที่สำหรับกาดัวนั้นได้อย่างไร

หญิงสาวคนนั้นไม่ได้เรียกร้องอะไร ราวกับรู้อยู่แต่แรกแล้วว่าทุกอย่างไม่ใช่ของตน นางเสพความสุขและใช้ชีวิตของผู้อื่นมาเนิ่นนานแล้ว ห้องที่เคยเป็นของตนก็ต้องคืนให้แก่ผู้เป็นเจ้าของ เสื้อผ้าเครื่องประดับทั้งหมดล้วนไม่ได้ร้องขอ ในวันที่ได้ทำเงินกล่าวว่าต้องการจะให้นางออกจากจวนสกุลเงินก็ทำเพียงยิ้มรับเท่านั้น

สำหรับเงินชูหยินแล้ว เด็กคนนั้นก็เหมือนเลือดในอก ทว่ายิ่งได้มองเด็กคนนั้นมากเท่าไรก็ยิ่งคิดถึงความยากลำบากหลายปีของบุตรสาวมากขึ้นเท่านั้น และเงินอ้ายหรงก็อาจจะไม่มีความสุขเช่นเดียวกันที่เห็นว่าผู้ขโมยชีวิตและตัวตนของตนยังคงมีชีวิตอยู่อย่างสุขสบายในจวนสกุลเงิน

เมื่อฐานะที่แท้จริงเปิดเผย ไม่ว่าจะไปที่ใดล้วนมีแต่ผู้คนเยาะหยัน ผู้คนทั้งหมดรอดูเรื่องตลกของเงินชูเหวิน นางเคยเป็นคุณหนูผู้มีหน้ามีตา วันหนึ่งจะใช้ชีวิตอย่างยากแค้นได้อย่างไร ต้องถูกขับไล่ออกจากจวนสกุลเงินเช่นนั้น หรือสุดท้ายปลายทางจะไปอยู่ที่จุดใด ล้วนกลายเป็นเรื่องบันเทิงใจสำหรับผู้เฝ้าดู

“เจ้าเข้าใจแม่ใช่หรือไม่ ว่าเหตุใดแม่จึงไม่อาจให้เจ้าอยู่ที่นั่นได้” เงินชูหยินจับมือบุตรสาวที่นางเลี้ยงดูมาหลายปี “ไม่ใช่ว่าแม่ไม่รักเจ้า เพียงแต่อ้ายหรงได้รับความทุกข์ทรมานมาหลายปีแล้ว ตอนนี้สกุลเงินต้องการชดเชยช่วงเวลาที่หายไปให้นาง ช่วงเวลาที่ผ่านมามีแม่กับพ่อเลี้ยงดูเจ้ามาอย่างดี ไม่ว่าจะสิ่งใดที่มอบให้เจ้าล้วนดีที่สุดในที่สุดเสมอ เจ้าคงไม่นึกโทษพวกเราใช่หรือไม่”

อดีตบุตรสาวของพวกเขายิ้ม ขณะเดียวกันก็ส่ายหน้าเพื่อปฏิเสธ “ข้าเข้าใจทุกอย่างเจ้าคะ กลับกัน ถ้าเป็นข้าเองก็คงรู้สึกไม่ค่อยสบายใจต่อให้ไม่คิดมากก็คงอดที่จะรู้สึกอยู่บ้างไม่ได้ ว่าเหตุใดคนที่เข้ามาแทนที่ข้าถึงใช้ชีวิตที่สุขสบายเช่นนั้นได้”

ยิ่งเห็นว่าเด็กคนนี้มีความคิดอ่านและมีความเข้าใจผู้อื่นมากแค่ไหน หัวใจของมารดาที่อดเจ็บปวดไม่ได้ อย่างไรนี่ก็คือบุตรสาวที่นางอุ้มชูมาหลายปี...กอดไว้ให้อุ้มแขน เท่กลมอให้นอนหลับ ซึ่ชมยินดีกับก้าวแรก ตระหนักถึงคำพูดและมารยาทที่อ่อนหวานงดงาม ทว่าทั้งหมดนี้ก็หมายถึงนางได้พลาดช่วงเวลาที่ดีของบุตรสาวที่แท้จริงไปเช่นเดียวกัน

ในตอนนั้นสาวใช้ก็เข้ามารายงานว่ามีคนผู้หนึ่งเดินทางมาที่จวนเพื่อขอพบใต้เท้ากับฐูหยิน พวกนางกล่าวว่ามาจากสกุลอวี๋ เมื่อได้ยินชื่อนี้ในครั้งแรกการแสดงออกของเงินฐูหยินก็เปลี่ยนไป นางไม่อาจซ่อนความรู้สึกตกใจเอาไว้ได้ ไม่แน่ว่าจะมองกลับมาที่บุตรสาว ทว่ามือที่กุมกันเอาไว้ถูกจับแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“ท่านแม่เจ้าคะ ถ้าท่านไม่อยากพบพวกนาง ข้าจะออกไปพบแทนท่านดีหรือไม่” น้ำเสียงของเงินฐูหยินอ่อนโยนเสมอ ไม่ว่าเมื่อใดก็นับว่าเป็นบุตรสาวที่พึ่งพาได้

“ไม่ต้องหรอก แม่จะไปพบนางด้วยตัวเอง เจ้ารออยู่ที่นี้เถิด” นางกล่าวเช่นนั้นแล้วจึงออกไปพบกับคนจากสกุลอวี๋

ภายในห้องโถงรับรองมีสตรีนางหนึ่งนั่งรออยู่ แม้ว่าใบหน้าจะงดงาม มีท่วงท่าเช่นเดียวกับภรรยาขุนนางใหญ่ ทว่าเสื้อผ้าอาภรณ์กลับคล้ายที่สาวใช้ที่จวนสกุลเงินสวมเท่านั้น ถึงอย่างนั้นการแสดงออกของเงินฐูหยินก็ยังคงสุภาพเช่นเดิม

“อวี๋ฐูหยิน ไม่ได้พบกันนาน”

สตรีนางนั้นค่อยหันหน้ากลับมา ร่องรอยของความโรยราปรากฏชัดทั้งที่พวกนางอายุห่างกันเพียงไม่กี่ปีเท่านั้น แต่เพราะความยากลำบากทำให้คนหนึ่งร่วงโรยจนดูเกินวัย อีกคนหนึ่งดูสาวกว่าวัย ระยะห่างของพวกนางมากเสียจนแม้แต่ผู้ที่เปี่ยมไปด้วยความมั่นใจอย่างอวี๋ฐูหยินยังซ่อนฝ่ามือเหยว่ยของตนเองเอาไว้ในแขนเสื้อ

“ตั้งแต่สกุลอวี๋ย้ายไปจากเมืองหลวง พวกเราก็ไม่ได้พบกันเลย มิใช่สกุลอวี๋ไม่อยากจะพบท่าน แต่ไม่แน่ใจว่าสกุลเงินจะต้อนรับพวกเราหรือไม่” ถ้อยคำของนางเรียบง่ายว่าเชือดเฉือนอย่างร้ายกาจ

เงินฐุหยินเองก็ควบคุมการแสดงออกของตนเอาไว้เช่นเดียวกัน นางยิ้มแยมราวกับไม่ได้ยินนัยจิกกัดในถ้อยคำเหล่านั้น “ที่ผ่านมาสกุลเงินมีเรื่องวุ่นวายมากจริงๆ ใต้เท้าเองก็ต้องช่วยราชการจนแทบไม่ได้หยุดพักหวังว่าอวี๋ฐุหยินคงเข้าใจพวกเรา”

“ตอนนี้ใต้เท้าเงินกลายเป็นคนสำคัญแล้ว ไม่น่าแปลกใจเลยที่เขาเมื่องานมากมาย และไม่มีเวลาที่จะคิดถึงสหายเก่ามากนัก” ถ้อยคำนั้นยังเต็มไปด้วยความประชดประชัน แต่อีกครู่หนึ่งสตรีที่อยู่ด้านหลังผู้อ่อนเยาว์งดงามก็จับแขนของนางเอาไว้ ราวกับกำลังห้ามปรามมิให้ใช้ถ้อยคำเช่นนั้นอีก อวี๋ฐุหยินจึงสงบอารมณ์ลง “แต่เมื่อหน้าที่การงานก้าวหน้าขึ้นก็เข้าใจได้เช่นเดียวกัน ตอนนั้นสกุลอวี๋เองก็อยู่ห่างไกล คงยากที่จะไปมาหาสู่กันได้เช่นเดิม”

“เข้าใจว่าอวี๋ฐุหยินต้องเข้าใจ แล้วที่ท่านมาวันนี้ด้วยเรื่องใดหรือ หากท่านต้องการพบใต้เท้าเงินคงต้องรอตอนเย็น แต่ถ้าท่านต้องการความช่วยเหลือประการใด ก็บอกข้าได้เช่นกัน” น้ำเสียงของนางนุ่มนวลและอ่อนโยน ทว่าในดวงตาคู่นั้นมิได้อ่อนโยนเช่นเดียวกับน้ำเสียง

สตรีชั้นสูงมีใครไม่ซ่อนมิติไว้ในมือบ้าง ใบหน้าที่ฉาบด้วยรอยยิ้ม นั้นเหมือนกับความหวานที่เคลือบยาพิษร้ายแรงเอาไว้ แนนอนว่าอวี๋ฐุหยินก็มีมิติที่นางซ่อนเอาไว้เช่นกัน มีดเล่มนั้นยังคงคมกล้าเสียดยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งปวง นางล้วงมือเข้าไปในแขนเสื้อ หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาวางเอาไว้เบื้องหน้าเงินฐุหยิน

“ท่านคงยังไม่ลืมหนังสือสัญญาฉบับนี้ของพวกเรา เวลานั้นสามีของข้าช่วยชีวิตใต้เท้าเงินเอาไว้ในงานล่าสัตว์ ชุณนางมากมายล้วนเป็นพยานได้ว่าเพื่อตอบแทนบุญคุณครั้งนั้น พวกท่านรับปากว่าภายหน้าจะมอบบุตร

สาวให้แต่งงานกับอวี๋หย่งเล่อของพวกเรา ตอนนี้อยู่เหวินอายุครบสิบหกปีแล้ว อาจเร็วไปสักหน่อยแต่ก็ถือเป็นวัยเหมาะสมที่จะออกเรือน”

ถ้อยคำเหล่านั้นทำให้ผู้ฟังชะงักไปครู่ใหญ่ เดิมทีเรื่องนี้เคยพูดถึงกันเมื่อนานมาแล้ว ในเทศกาลล่าสัตว์ที่ขุนนางต้องตามเสด็จฮ่องเต้ กลับเกิดเหตุร้ายขึ้นกับเงินอี่ผู้เป็นสามี แต่เคราะห์ดีได้ได้ทำอวี๋ช่วยเหลือไว้ จึงเกิดสัญญาแต่งงานฉบับหนึ่งขึ้นระหว่างสองสกุล คิดไม่ถึงเลยว่าขุนนางฝ่ายบู้ อย่างสกุลอวี๋ในเวลานั้น สุดท้ายแล้วกลับพบชะตากรรมต้องโดนริบทรัพย์และตำแหน่งเพราะเรื่องรับสินบน พวกเขาจึงไม่เคยหยิบเรื่องสัญญาแต่งงานขึ้นมาพูดถึงอีก

คล้ายว่าสกุลอวี๋ล้มเลือนไปแล้ว แต่บัดนี้กลับมาทวงถามถึงสัญญาแต่งงานฉบับนั้น

“เรื่องนั้นก็นานมาแล้ว...”

“เพราะว่านานมาแล้วเลยไม่คิดจะรักษาสัญญาเช่นนั้นหรือ” น้ำเสียงที่เอ่ยถามเต็มไปด้วยความไม่พอใจ “หนังสือสัญญาฉบับนี้หากสกุลเงินจะแสรังทำไมไม่เห็นเสียก็ได้ เพียงแต่...เวลานั้นมีขุนนางมากมาย แม้แต่ฝ่าบาทเองก็ทรงเป็นพยานในหนังสือสัญญาฉบับนี้มีใช้หรือ”

จ้าวจื่อหนึ่งไปครู่ใหญ่ ก่อนจะยิ้มแย้ม เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชื่อเสียงของสกุลเงินด้วยเช่นเดียวกัน ทั้งยังเป็นเรื่องแม่แต่ฮ่องเต้เองก็ทรงรับรู้ “ไม่ใช่ว่าไม่ทำตามสัญญา เพียงแต่ตอนนั้นเป็นการตกลงของผู้ใหญ่ บุตรสาวของข้ายังเล็กนัก นางกับคุณชายอวี๋ได้พบกันตอนที่ยังเด็ก ยามนี้ก็คงจดจำกันไม่ได้แล้ว เด็กทั้งสองคนไม่คุ้นเคยกันจะแต่งงานกันได้ได้อย่างไร อวี๋ฮูหยินไม่คิดเช่นนั้นหรือ”

“ตั้งแต่เมื่อใดกันที่การแต่งงานของชนชั้นสูงกลายเป็นเรื่องของความรักความชอบ ล้วนเป็นบิดามารดาที่จัดสรรให้ด้วยความเหมาะสม อีกทั้งมีสัญญาเช่นนี้ยังต้องหาข้ออ้างอันใดอีก”

“ไม่ใช่การหาข้ออ้าง เพียงแต่เห็นแก่ประโยชน์ของเด็กทั้งสอง

หนังสือสัญญาที่จริงแล้วยังแก้ไขได้ ท่านไม่คิดว่าหากพวกเราเปลี่ยนแปลงให้สกุลเงินจ่ายค่าชดเชยแก่สกุลอวี้อย่างเหมาะสม จะดีกว่าหรือไม่” จ้าวจื่อหองเอ่ย ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็ไม่ปรารถนาให้ใครในสกุลเงินต้องเกี่ยวข้องกับสกุลอวีที่เต็มไปด้วยชื่อเสียงย่าแยะ

แม้พวกเขาจะไม่ได้ต้องโทษตลอดชีวิต แต่การจะกลับมารุ่งเรืองอีกครั้งนั้นย่อมเป็นเรื่องยาก สิ่งที่เคยไปแล้วเรียกคืนไม่ได้ ขณะที่สกุลเงินกำลังก้าวขึ้นสู่ท้องฟ้า อีกฝ่ายกลับตกต่ำลงเรื่อยๆ จนกลายเป็นตัวตลกของชนชั้นสูง ฉะนั้นการเสียเงินเล็กน้อยเพื่อแลกกับอิสรภาพย่อมดีกว่า

“ท่านจะจ่ายเงินเท่าไรสำหรับการยกเลิกสัญญาครั้งนี้ก็ไม่สำคัญ แต่สกุลอวีต้องการเรียกร้องให้ท่านทำตามสัญญา วันพรุ่งนี้จะมาพบท่านอีกครั้ง หากไม่ได้คำตอบที่น่าพอใจ เช่นนั้นก็คงต้องทูลถามฝ่าบาทแล้วว่าขุนนางที่ไม่ทำตามสัญญานั้น...ผลจะเป็นอย่างไร” นางกล่าวจบก็ลุกขึ้นจากไปทันที ทำหน้าที่ตายเป็นสูญของสกุลอวีที่ยิ่งใหญ่เหมือนเมื่อก่อน

เงินสูญหยินหนึ่งอยู่กับที่โดยไม่ได้กล่าวคำสั่งแซกด้วยซ้ำ เพราะรู้สึกตัวเองถูกหักหน้า ยามนี้อีกฝ่ายเป็นเพียงสกุลยากจนเพราะทำความผิด แต่กลับเดินเข้ามาในจวนขุนนางเพื่อข่มขู่ หากมิใช่เพราะในมือนั้นมีหนังสือสัญญาที่ฮ่องเต้ทรงรับรู้ด้วย เช่นนั้นนางจะยังให้อีกฝ่ายนั่งอยู่ได้อย่างไร เพียงแต่สัญญาฉบับนี้คงไม่อาจปฏิบัติตามได้

...

รอนจวนสามีกลับมาถึงจวน ภรรยาจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง เขาจึงคิดไปครู่หนึ่ง “เช่นนั้นก็ทำตามสัญญา คนพวกนั้นคือร้อนไม่ใช้เพราะอยากได้แค่เงิน แต่พวกเขาสิ้นหนทางจำต้องเกาะสกุลเงินเอาไว้ให้มัน เพราะเช่นนั้นจึงปฏิเสธเงินทองที่เจ้าเสนอ แต่ถ้าแต่งงานกับบุตรสาวสกุลเงินก็เหมือนได้เกาะต้นขาของคำ นี่ต่างหากที่พวกเขาอยากได้”

“น่ารังเกียจจริงๆ ตนเองตกต่ำแล้วยังต้องลากคนอื่นลงไปด้วยเช่นนั้นหรือ” ภรรยาเอ่ยด้วยท่าทางไม่พอใจ “เช่นนั้นเราควรทำอย่างไรดี

เจ้าคะ หากนางใช้วิธีการสกปรก ชื่อเสียงสกุลเงินจะเสียหายเอาได้นะ เจ้าคะ”

“ก็ไม่ต้องทำอะไร นางอยากแต่งก็ให้นางแต่ง ตอนนี้สกุลเงินยังไม่ได้ประกาศเรื่องอัยทรงมีใช้หรือ คนที่พวกเขาอยากแต่งด้วยก็คือชูเหวิน แต่งไปแล้วชูเหวินก็ต้องออกจากสกุลเงิน พวกเราไม่ได้ผิดสัญญา ทั้งยังไม่ต้องเกี่ยวข้องกับพวกเขาอีกต่อไป”

“ท่านพี่...แต่ชูเหวิน”

“นางอยู่กินในสกุลเงินอย่างสุขสบายมานานแล้ว มีใช้ว่าถึงเวลาต้องตอบแทนบุญคุณหรือ”

บางที่อาจเป็นเพราะมีสายเลือดสกุลเงินไหลเวียนอยู่ในร่าง

เงินอัยทรงที่เติบโตมาท่ามกลางความยากลำบากจึงเรียนรู้เรื่องมารยาทและการเขียนอ่านได้อย่างรวดเร็ว หลังจากที่นางมาถึงสกุลเงินได้เพียงไม่นาน ก็กลายเป็นคนที่ได้รับการศึกษามากหลายปี เงินชูเหวินพอใจกับบุตรสาวคนนี้มากเช่นกัน ไม่มีท่านอาจารย์คนใดที่ไม่เอ่ยปากชื่นชมนาง

ช่วงเวลานั้นเงินชูเหวินทำเพียงนั่งปักผ้าอยู่ภายในห้องของตน นางไม่ได้ออกไปไหน หลีกเลี้ยงที่จะพบกับคุณหนูคนใหม่ มีใช้เพราะทนไม่ได้ แต่ถูกขอร้องเอาไว้ ว่าบัดนี้นางต้องทำราวกับว่าไม่มีตัวตนอยู่ในสกุลเงินอีกต่อไป สุดท้ายก็คงต้องออกจากสกุลเงินไปอย่างเงียบๆ เพื่อไม่ให้กระทบต่อความรู้สึกของอีกฝ่าย

“คุณหนู นายท่านกับชูเหวินเรียกพบเจ้าคะ” สาวใช้เข้ามารายงาน

เงินชูเหวินแปลกใจ หลายวันมานี้หากมีเรื่องโตมาก็เป็นบิดามารดาที่มาพบนางเอง แต่วันนี้กลับเรียกให้นางไปพบ หรือจะถึงเวลาที่พวกเขาต้องการให้นางจากไปแล้ว มีอยู่ที่จับผ้าไว้กำแน่น ก่อนจะลุกขึ้นเดินตามสาวใช้ออกไป ตลอดเส้นทางหญิงสาวรู้สึกคล้ายกำลังล่องลอย จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว พรึบตาเดียวก็มาปรากฏตัวอยู่ด้านหน้าเรือนใหญ่ของบิดา

มารดาเสียแล้ว

ผู้ที่เลี้ยงดูอุ้มชูนางมาตลอดนั่งด้วยกันอยู่ในห้อง ด้านข้างยังมีหญิงสาวอีกคนที่เคยเห็นผ่านๆ เท่านั้น ยิ่งได้มองใกล้ซิดก็ยิ่งเห็นว่าเงินอ้ายทรงดูคล้ายมารดาอยู่หลายส่วน ไม่น่าแปลกใจที่พวกเขาค้นพบว่านางเป็นสายเลือดสกุลเงินอย่างรวดเร็ว หญิงสาวก้มหน้าเล็กน้อยขณะที่ก้าวเข้าไปด้านใน นางไม่ได้สบตากับใคร ซ่อนตัวตนคล้ายมิใช่คุณหนูสกุลเงิน

“ด้อยต่ำเข้าไว้ อย่าได้ให้อ้ายทรงรู้สึกว่าคุณด้อยกว่า” นี่คือคำกำชับของบิดาที่นางจำได้ขึ้นใจ

“ซูเหวิน นิ่งลงก่อนเกิด ข้ามีบางเรื่องต้องพูดกับเจ้า” เสียงของบิดาเปี่ยมด้วยอำนาจ หญิงสาวนิ่งลงเมื่องหน้าเขา ทั้งรอคอยและรับฟัง

“บัดนี้สกุลเงินได้พบบุตรสาวที่แท้จริงแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องเปิดตัวอ้ายทรงให้ผู้อื่นรับรู้ มิใช่ว่าพวกเราจะทอดทิ้งเจ้า เดิมทียังคิดจะช่วยเหลือให้เจ้าได้อาศัยในบ้านที่ดี พวกเราไม่พบว่าบิดามารดาของเจ้าคือใคร พวกเขาอาจจากไปในเหตุห้าหกปีนั้น จะให้เจ้าออกไปอยู่เพียงลำพัง... พวกเราก็นิ่งเป็นห่วงอยู่”

อาจเป็นเพราะพวกเขาอยู่ด้วยกันมานาน หญิงสาวรับรู้ถึงน้ำเสียงไม่ได้จริงจังนักของใ้แต่เท่าเงินได้เช่นกัน นางเงยหน้าขึ้นมองเพียงครู่ ก่อนพบว่าสายตาของเขายังคงมองบุตรสาวในสายเลือดของตน หญิงสาวซ่อนรอยยิ้มหย่นไว้ในสีหน้าเรียบเฉย

“ความเมตตาของท่านพ่อ... ข้ารู้ดีเจ้าค่ะ”

“ข้าก็เลยคิดขึ้นมาได้ว่า เมื่อเจ้าต้องจากไปก็ควรจะให้ฝากฝังเจ้าเอาไว้กับคนที่ไว้ใจได้ ข้าเคยมีสหายเก่าแก่คนหนึ่ง พวกเราล้วนมีบุญคุณต่อกัน ตอนนี้เขาไม่ได้อยู่ในเมืองหลวงแล้ว หากเจ้าไปอยู่กับเขา ก็มั่นใจได้ว่าจะมีคนคอยดูแลเอาใจใส่เจ้าเป็นอย่างดี เช่นนี้พวกเราก็จะสบายใจ”

สองมือที่ซ่อนไว้ในแขนเสื้อของเงินซูเหวินกำแน่น “ข้าอายุครบสิบหกปีแล้ว คงไม่ต้องรบกวนสหายของท่านพ่อหรือเจ้าค่ะ ขอเพียงมี

บ้านมีเงินสำหรับตั้งตัวเล็กน้อยเท่านั้นก็พอแล้ว” หญิงสาวกล่าวอย่าง
นุ่มนวล

เงินสูญหายนมองสามี นางเคยบอกเขาแล้วว่าเงินสูญหวินเป็นเด็กฉลาด
นางได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดี ทั้งเรื่องการเรียนและเรื่องสังคมก็ได้รับการ
ขัดเกลาเช่นกัน เด็กคนนี้ฉลาดในการวางตัวและเอาตัวรอดได้ดีในสังคม
ชั้นสูง รู้ว่ายามใดควรรุกหรือถอยห่าง การจะล่อลวงนางนั้นเป็นไปได้
ตอนนั้นเห็นได้ชัดว่าหญิงสาวรู้ทันเล่ห์เหลี่ยมแล้ว

ได้ทำเงินวางเฉยอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ย “ที่ผ่านมาสกุลเงินปฏิบัติ
ต่อเจ้าอย่างไร พวกเราให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่เจ้า เสื้อผ้า การเรียนรู้ และชีวิต
ความเป็นอยู่ มีส่วนใดที่บกพร่องหรือไม่”

“แน่นอนว่าไม่มีสิ่งใดบกพร่องเจ้าคะ ข้าได้รับสิ่งที่ดีที่สุด เสื้อผ้า
อาหาร และชีวิตความเป็นอยู่ทั้งปวง”

“แสดงว่าสกุลเงินมิได้บกพร่องต่อเจ้าเลยใช่หรือไม่ แม้เจ้ามิใช่
สายเลือดสกุลเงินก็ตาม เช่นนี้เป็นบุญคุณหรือไม่”

ระหว่างที่สนทนาสองมือของเงินสูญหวินก็จับกันแน่น หากจะกล่าวว่า
นางไม่รู้สึกอะไรเลยก็คงไม่ได้ อย่างไรก็ตามนี่ก็เป็นบุตรสาวที่นางเลี้ยงดูมาตลอด
หลายปี หากต้องเลือกระหว่างบุตรสาวที่ให้กำเนิดผู้ซึ่งมีชีวิตยากลำบาก
พลัดพรากกันไปหลายปี กับบุตรสาวนอกสายเลือดที่นางได้เลี้ยงดูมาอย่าง
ดีที่สุดแล้ว เงินสูญหวินจะหม่อมองบุตรสาวที่แท้จริงต้องพบกับความคับ
ข้องใจได้อย่างไร

เงินสูญหวินยิ้มพร้อมพยักหน้าอีกครั้ง คล้ายรับรู้ว่าชะตากรรม
ภายนอกของตนจะเป็นอย่างไร “เจ้าคะ บุญคุณที่สกุลเงินมีต่อข้านั้น...ไม่
ว่าอย่างไรก็ไม่อาจทดแทนหมด” หญิงสาวก้มหน้าลงเล็กน้อย ก่อนจะลุก
ขึ้นคำนับบิดามารดา “หากว่าตอบแทนบุญคุณของสกุลเงินได้ ข้าก็ยินดี
เจ้าคะ”

ได้ทำเงินเผยรอยยิ้ม “ไม่ใช่ว่าสกุลเงินจะทำให้เจ้าต้องลำบากอะไร

เพียงนั้น แต่เมื่อหลายปีก่อนเพราะอุบัติเหตุบางอย่าง สกุลเงินได้ทำสัญญา กับสกุลอวีเอาไว้ว่าจะให้บุตรสาวของพวกเรากับบุตรชายของพวกเขาได้ ออกเรือนเกี่ยวดองกัน บัดนี้สกุลอวีได้มาทวงถามแล้ว ข้าเห็นว่าสกุลอวี นั้นเดิมทีมีชาติตระกูลดี เป็นถึงหนึ่งในตระกูลขุนนางสำคัญในเมืองหลวง หากให้เจ้าออกเรือนกับคุณชายอวีย่อมเป็นผลดีทั้งต่อเจ้าและสกุลเงิน”

ร่างของเงินชูเหวินเกร็งไปชั่วขณะ เรื่องที่สกุลอวีถูกริบทรัพย์สิน ตำแหน่งขุนนางเพราะรับสินบน มีใครในเมืองหลวงไม่รู้บ้าง บัดนี้พวกเขา เป็นชนวนที่ได้รับความแค้นที่เพียงเล็กน้อย ยังจะเช้ขุนนางใหญ่อันใด ทว่า ถ้อยคำของบิดานั้นหวานหูทำให้เคลิบเคลิ้มหลงใหล หญิงสาวจึงคงความ สงบเอาไว้

“ข้ายินดีทำตามคำกล่าวของท่านพ่อ เพียงแต่ภายนอกเมื่อประกาศ ออกมาแล้วว่าข้ามิใช่บุตรสาวสกุลเงิน มิใช่ว่าพวกเราจะต้องทำผิดสัญญา หรือเจ้าคะ”

สายตาของเงินอ้อเหลือบมองอีกฝ่าย เขาไม่ได้ใกล้ชิดกับเด็กคนนี้นัก รู้เพียงว่าเป็นคนฉลาด น่าเสียดายที่สายเลือดสกุลเงินไม่ได้ไหลเวียน ในร่างนี้

“สกุลอวีทำสัญญานับนี้ก็เพราะเจตนาจะสู่ขอเจ้า หากส่งเจ้า ไปแต่งงานก็นับว่าตรงกับความประสงค์ในหนังสือสัญญานับนั้นแล้ว อ้ายทรงเพิ่งกลับเข้ามาในสกุลอวี กิริยามารยาทยังไม่ได้รับการขัดเกลา ที่ดีพอ ทั้งยังห่างอกพ่อแม่ไปนาน หวังว่าเจ้าจะเห็นใจ ไหนๆ เจ้าก็เสพสุข ในสิ่งที่เป็นของนางมาโดยตลอด เจ้าเสียสละเพื่อนางเพียงเท่านี้ไม่ได้เสีย หรือ หากไม่คิดถึงนาง ก็ให้คิดถึงความกตัญญูต่อบุญคุณที่สกุลเงินมี ต่อเจ้า”

คำว่า ‘กตัญญู’ บีบคั้นให้คนหายใจไม่ออก ร่างที่ก้มศีรษะอยู่เบื้อง หน้าไว้การเคลื่อนไหว ครู่ใหญ่จึงจดศีรษะลงบนพื้น “หากการแต่งงานครั้งนี้จะชดเชยบุญคุณหลายปีที่ผ่านมาของท่านพ่อท่านแม่และสกุลเงินได้ ข้า

ก็ยินดีเจ้าค่ะ”

สองไหล่ของนางสั้นเทา แม้แต่หัวใจก็บีบรัดแน่นขึ้น ทั้งที่ความจริง เรื่องที่มารดาถูกอวี๋ฮุ่ยหมิงข่มขู่ก็ได้ยินมาจากสาวใช้ก่อนหน้านั้นแล้ว เพียงแต่นี้ไม่ถึงว่าสุดท้ายจะเป็นการกระทำที่ไร้หัวใจเช่นนี้ รวากับว่าลิบหกปี ที่ผ่านมานั้นว่างเปล่ากลายเป็นอากาศเพียงเพราะนางไม่ใช่คนสกุลเงิน

หลายปีที่ผ่านมานั้นนางเคยคิดว่าต่อให้บิดาจะห่างเหินไปบ้าง ก็คงมีเศษเสี้ยวเล็กๆ ที่รักนาง ทว่ายามนี้รู้แล้วว่ามิใช่เช่นนั้นเลย ทั้งยังเอาบุตรสาวในสายเลือดมานั่งในห้องนี้ ไม่แน่ว่าต้องการจะกดดันนาง หรือทำให้อีกฝ่ายแน่ใจว่าคนที่ไม่ใช่พวกกำลังจะจากไปด้วยวิธีการที่เด็ดขาดที่สุดกันแน่

การจัดการเรื่องงานแต่งงานใช้เวลาเพียงสามวันเท่านั้น ช่วงเวลาที่สั้นแสนสั้นได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว...ชุดสีแดงที่นางสวม ขึ้นรถม้าที่บิดามารดาเตรียมเอาไว้ พร้อมด้วยทรัพย์สินหลายประการที่เตรียมให้เป็นสินเดิม

แม้จะกล่าวเช่นนั้น แต่ก็มีเพียงหีบสมบัติและหีบเสื้อผ้าอย่างละใบเท่านั้น ก่อนจากมารดาใช้ช่างกายของมารดาตรวจสอบสินเดิมให้แน่ใจว่านางมิได้มากกว่าที่ควรจะได้

หญิงสาวนั่งรถม้าออกจากจวนสกุลเงินในช่วงก่อนรุ่งสางกับสาวใช้คนหนึ่ง ยามนั้นถนนยังร้างผู้คน ไม่มีรถขบวนประการใด มีเพียงการเร่งรีบเพื่อให้เรื่องนี้จบลงโดยไวที่สุดเท่านั้น

“ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็ยังมีแม่เสมอ ชูเหวิน จำไว้ว่าเจ้ายังกลับมาหาแม่ได้” เงินฮุ่ยหมิงกระซิบบอกเสียงแผ่ว ขณะที่ส่งบุตรสาวให้ขึ้นไปบนรถม้า เพราะสามียืนอยู่ด้านหลังกับบุตรสาวในสายเลือด

ดวงตาของเงินชูเหวินแดงกำ นางจับมือมารดาเอาไว้ พยักหน้ารับด้วยรอยยิ้มก่อนจะขึ้นไปบนรถม้า หญิงสาวไม่รู้ว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่

นางได้เทียบสกุลเงินหรือไม่ ทั้งยังไม่รู้ว่าภายในชีวิตในสกุลอวี้นั้นจะ
ยากง่ายเพียงใด ความทรงจำเกี่ยวกับสกุลอวี้นั้นเลื่อนราง นางเคยพบพวก
เขาไม่กี่ครั้งตอนที่ยังเด็กมาก จนสี่ห้าปีที่ผ่านมาสถานการณ์ของสกุลอวี
ก็เปลี่ยนไป จากนั้นก็ไม่เคยได้พบกันอีก ตอนนั้นก็กลับต้องแต่งงานกับคน
ที่ไม่คุ้นเคยมาก่อน ย่อมเป็นเรื่องที่ยากจะทำใจได้

หญิงสาวพยายามจะค้นหาความทรงจำเกี่ยวกับคุณชายอวี้นั้น
คล้ายว่าเคยพบครั้งหรือสองครั้งเพียงไกลๆ เขาน่าจะเป็นชายหนุ่มรูปงาม
คนหนึ่ง เพราะในความทรงจำของนาง ได้ทำอวี้นั้นเป็นบุรุษที่ดูดีเช่นเดียวกัน
บุตรชายของเขาก็ไม่น่าจะแตกต่างกันมากนัก

หากนับอายุแล้ว ปีนี้เขาคงอายุสิบเก้าหรือยี่สิบปีใช่หรือไม่ ตอนที่
สกุลอวีเกิดเรื่อง หากไม่นับเรื่องสัญญาาระหว่างสองสกุล ก็ควรเป็นช่วง
เวลาที่ออกเรือนแล้ว แต่เพราะเกิดเรื่องกับสกุลอวีทำให้จนบัดนี้เขาก็ยัง
ไม่ได้แต่งงานเช่นนั้นหรือ หรือว่าที่แท้สกุลอวีก็รอให้นางอายุครบสิบหกปี
เพื่อเรียกร้อยสัญญามาโดยตลอด

หญิงสาวหยุดคิดเมื่อรู้สึกว่ารถม้าเริ่มชะลอความเร็ว นางมอง
ออกไปด้านนอกก็เห็นว่าดวงอาทิตย์เริ่มขึ้นสูง

**ตั้งแต่ออกจากเมืองหลวงคงใช้เวลาราวหนึ่งชั่วโมง¹ ข้างทางเป็น
แนวต้นไม้และหุบเขา มองลอดม่านไปก็เห็นบ้านที่สร้างจากดินขนาดใหญ่
นัก เล็กกว่าเรือนที่นางเคยอาศัย แต่นี่คือสถานที่ที่คนสกุลอวีทั้งหมดอาศัย
อยู่ร่วมกัน**

เงินฐเหวินไม่คิดว่าสถานการณ์จะเลวร้ายถึงเพียงนี้ ทว่าหญิงสาว
ยังคงสงบนิ่ง นางให้สาวใช้ช่วยสวมผ้าคลุมหน้าแล้วประคองนางลงจาก

¹ หน่วยนับเวลาของเงินในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ชั่วโมง เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมงโดย
ประมาณตามเวลาสากล

รถม้า

ด้านหน้าบ้านหลังนั้นมีสมาชิกสกุลอวีหลายชีวิต ไกลออกไปยังมี
ชาวบ้านที่สนใจรถม้าที่ดูหรูหรา แต่ถ้าเทียบกับรถม้าทั้งหมดของสกุลเงิน
แล้ว นี่ก็เป็นคันที่เรียบง่ายที่สุด

ในกลุ่มคนที่ยืนอยู่ด้านหน้าบ้านสกุลอวีนั้น ชายหนุ่มคนหนึ่งก้าว
ออกมาเบื้องหน้า นางมองเห็นใบหน้าของเขาไม่ชัดนัก แต่บอกได้จากเงา
เลื่อนรางว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง เสียงของเขาทุ้มและ
เย็นชา

“จากนี้ไปข้าคือสามีของเจ้า คุณหนูเงิน”

สอง

คุณหนูจอมปลอม

งานแต่งงานนี้ดูไม่ค่อยเหมือนงานแต่งงาน

รอบข้างไม่มีบรรยากาศงานแต่งงาน ไม่มีงานเลี้ยง ไม่มีขบวนแห่
แม่เจ้าสาวจะเป็นถึงบุตรสาวขุนนางชั้นสูงก็มีเพียงรถม้าคันเดียวเท่านั้น

“ได้ทำเงินนี้ก็ช่างใจร้าย บุตรสาวออกเรือนทั้งที่มีรถม้ามาเพียงคัน
เดียวเท่านั้นหรือ ไหนว่าสกุลเงินรักนางมาก เลื่อผ้าอาภรณ์และทรัพย์
สมบัติไม่ให้ติดตัวมาบ้างหรือ”

เสียงวิจารณ์ดังมาจากสตรีที่ยืนอยู่ในคนกลุ่มนั้น นางดูอายุยังไม่
มากนัก รวสลิบห้าหรือสิบหกปีเท่ากับเจ้าสาวในวันนี้

“ก็คงเพราะไม่ค่อยพอใจที่สกุลอวีของเราต่ำต้อยเกินไปกระมัง ถึง
ได้ประชดประชันกันเช่นนี้ อย่างไรก็ตามก็เป็นถึงบุตรสาวสกุลเงิน พวกเขาจะ
ทอดทิ้งนางได้อย่างไร” สตรีอีกคนหนึ่งเอ่ยปาก

พวกนางมิได้ต้องการปิดบังหรือซ่อนเร้น กลับเจตนากล่าวให้อีกฝ่าย
ได้ยิน กระทั่งได้ยินเสียงของอวีฮูหยินห้ามปราม

“พวกเจ้าสงบปากสงบนิ่งเถิด วันนี้เป็นวันมงคลของพี่ชาย จะพูดเรื่อง

พวกนั้นให้ได้อะไรขึ้นมา” แมดูเหมือนจะห้ามปราม แต่การห้ามนั้นก็ไม่ได้จริงจังกัก “หยงเล่อ รีบพาเจ้าสาวเข้าไปด้านในเถิด ทำพิธียกน้ำชาให้ท่านพ่อกับแม่ก็พอแล้ว”

ชายหนุ่มยื่นท่อนแขนหนามาให้หญิงสาววางมือแบบบาง นิ้วมือเรียวยาวละเอียดราวกับลำเทียน หากจะกล่าวว่ามีนางสาวสองคนนั้นเป็นหญิงงามก็ไม่ผิดนัก เพียงแต่สตรีผู้นี้เพียงแค่นิ้วมือก็ให้ความรู้สึกของความงามอันบริสุทธิ์ นี่จึงเหมาะสมให้ผู้คนกล่าวขานว่าบุตรสาวสกุลเงินนับเป็นยอดหญิงงามผู้หนึ่ง

เพียงแต่สตรีงามเพียงพร้อมจากตระกูลขุนนางใหญ่จะใช้ชีวิตอยู่ในบ้านดินหลังนี้ได้หรือไม่ก็เป็นอีกเรื่อง มุมปากของเขาเผยแววเยาะหยันครู่หนึ่ง

บ้านสกุลอวีในเวลาบัดนี้คับแคบอย่างยิ่ง มีห้องนอนเพียงสามห้องเท่านั้น เดิมสามห้องนี้เป็นของนายท่านกับธูหยินสกุลอวีหนึ่งห้อง บุตรสาวทั้งสองพักด้วยกันห้องหนึ่ง และสุดท้ายก็เป็นห้องของพี่ชายน้องชายสองคนในครอบครัว เท่านั้นถือว่าแออัดมากแล้ว

แต่เพราะการมาถึงของพี่สะใภ้ทำให้น้องชายคนเล็กต้องเสียดสละมานอนร่วมกับบิดามารดาในห้อง เจ้าตัวไม่ค่อยพอใจเล็กน้อย เขาโตเกินกว่าจะนอนร่วมห้องกับผู้ปกครอง ขณะที่พี่ชายไม่ค่อยอยู่บ้าน ห้องนอนนั้นก็เป็นของเขาเพียงผู้เดียว

ตรงกลางของบ้านมีพื้นที่ไม่มากนัก โต๊ะไม้ตัวยาวถูกแอบไว้ด้านหนึ่งซึ่งสกุลอวีใช้กินอาหาร นั่งเล่น และเรียนหนังสือ ตอนี่พวกเขาออกจากเมืองหลวงในเวลานั้น บุตรชายคนเล็กยังอายุน้อย ไม่ทันได้เรียนอย่างเต็มที่ก็ต้องย้ายที่อยู่

นายท่านสกุลอวีไม่ยอมให้บุตรชายบุตรสาวไร้ความสามารถ ไม่รู้หนังสือ แม้จะมีชีวิตยากลำบากเพียงใดก็ต้องให้อ่านออกเขียนได้และมีความสามารถ ภายหน้าชีวิตจะได้มีทางเลือก

ห้องโถงไม่ได้ตกแต่งหรือประดับประดาอะไร มีชายวัยกลางคน
ผู้หนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่ถูกวางไว้ตรงกลาง แม้ว่าเงินฐเหินจะมองผ่าน
ผ้าคลุมหน้าบางๆ ก็คาดเดาสถานะของอีกฝ่ายได้ กระทั่งตอนที่ถูกรั้งให้
คุกเข่าลงบนพื้นไม้เก่าๆ

พวกเขาทำพิธีเรียบง่าย คำนับฟ้าดินและยกน้ำชาเสริจอย่างรวดเร็ว
ทุกอย่างในเวลาหนึ่งแฉ่งแล้งเกินกว่าจะกล่าวได้ ไม่มีสิ่งใดที่เรียกว่าความ
รื่นเริงสมกับเป็นงานมงคล ทว่าสตรีที่นั่งอยู่เบื้องหน้ายังนิ่งเฉย

“คุณหนูเงิน” น้ำเสียงของนายท่านอวี๊ใจดี ทว่ามีร่องรอยของความ
เหนื่อยล้า “สกุลอวี๊ของพวกเราทำให้เจ้าต้องลำบากแล้ว แต่บุตรชายสกุลอวี๊
ทุกคนรักษาสัจจะเสมอ เมื่อมีภรรยายอมต้องดูแลภรรยาให้ดี เจ้าอยู่ที่นี้
ไม่สะดวกสบายอย่างไรก็บอกหย่งเล่อหรือฮูหยินได้”

“ขอบคุณท่านพ่อที่เมตตาเจ้าค่ะ”

อวี๊หย่งจวินพยักหน้ารับด้วยความรู้สึกหลากหลาย ก่อนจะให้บุตร
ชายพาเจ้าสาวเข้าไปพักในห้อง ถึงตอนนั้นสาวใช้และคนบังคับรถม้าที่
ติดตามก็ช่วยกันขนหีบเข้ามาดำเนิน วางเอาไว้บริเวณกลางบ้าน ก่อนยื่น
หนังสือฉบับหนึ่งให้อวี๊ฮูหยิน

“นี่เป็นรายการสินเดิมของคุณหนูเจ้าค่ะ ส่วนทางนี้เป็นน้ำใจเล็กน้อย
จากนายท่านกับฮูหยิน แทนคำขอโทษที่ไม่อาจมาร่วมงานได้”

คำขอโทษนั้นเป็นเพียงกล่องขนาดเล็กใบหนึ่งเท่านั้น เมื่อเปิดออก
แล้วก็เห็นว่าด้านในคือยาสมุนไพรมั่งจำนวนหนึ่ง

“ฝากขอบคุณใต้เท้าเงินกับฮูหยินด้วย อีกสามวันข้าจะพาสะใภ้กลับ
ไปเยี่ยมบ้าน”

สาวใช้ก้มศีรษะอีกครั้ง “นายท่านยังให้บ่าวมารายงานด้วยเจ้าค่ะ
ช่วงนี้สกุลเงินวุ่นวายไม่สะดวกต้อนรับคุณหนูกับท่านเขย ดังนั้น
ธรรมเนียมเยี่ยมบ้านภรรยาให้ละเว้นไม่ต้องปฏิบัติเจ้าค่ะ”

มือที่ถือกล่องยาสมุนไพรมั่งของอวี๊ฮูหยินกำแน่น “ยังมีเรื่องใดที่วุ่นวาย

มากกว่าบุตรสาวคนเดียวออกเรือนอีกหรือ” นางรู้ว่าครั้งนี้พวกเขาไม่เต็มใจ
บุตรสาวออกเรือนก็ไม่มาร่วมงานและไม่ช่วยเหลือประการใด ข้าของยัง
มีเพียงน้อยนิด เข้าใจได้ว่ากำลังประชิดประชันอยู่ไม่ผิดแน่

“ทว่าคิดไม่ถึงว่าแม่แต่ให้กลับไปเยี่ยมบ้านก็ยังไม่นินดีต้อนรับ

“บ่าวเองก็ไม่ทราบเจ้าคะ” สาวใช้คนนั้นขอตัวลา ก่อนจะจากไปโดยไม่
ฟังเสียงทัดทาน

“กระทั่งกลับไปเยี่ยมบ้านภรรยาก็ไม่ให้กระทำ เหมือนว่าสกุลเงิน
จะตัดหางบุตรสาวคนนี้เลยนะเจ้าคะ” อวี๊ลูฉือบุตรสาวคนเล็กก้าวขึ้นมายืน
ข้างมารดา มองรถม้าคันนั้นจากไปประหนึ่งกำลังหนีอะไรบางอย่าง

“ก็แค่พูดไปอย่างนั้น บุตรสาวทั้งคน...พวกเขาจะทอดทิ้งได้อย่างไร
เพียงทำท่าข่มขู่ให้พวกเรากลัว พวกเขารักบุตรสาวมาก จะทนเห็นนาง
ลำบากยากแค้นได้อย่างไร นานวันไปคงใจอ่อนเอง” อวี๊ฮูหยินกล่าวในฐานะ
มารดาคนหนึ่ง

“ทางนั้นทราบหรือเจ้าคะว่าท่านพ่อป่วย เขาถึงมอบสมุนไพรมารักษา”
อวี๊ลูฉือบุตรสาวคนรองยืนอยู่อีกข้าง นางได้กลิ่นยาสมุนไพรรอกมาจาก
กล่องนั้น ทว่าเมื่อมารดาเปิดดู สีหน้าของบุตรสาวก็เปลี่ยนไป “มีแต่ของ
ไร้ประโยชน์!”

“พวกนี้ใช้ไม่ได้หรือ” อวี๊ฮูหยินไม่มีความรู้เรื่องยาสมุนไพรมาก แต่
บุตรสาวคนรองที่ต้องคอยดูแลบิดามาสองสามปีย่อมเข้าใจเรื่องยาอยู่บ้าง
“ไม่ใช่ว่ามีแต่ของที่ตีหรือ”

“ท่านแม่” น้ำเสียงของอวี๊ลูฉือย่าแม่ “ดอกไม้ใบหญ้าพวกนี้เป็นของ
ราคาถูกลง ข้าหามันได้ที่เชิงเขาด้วยซ้ำ ไม่ได้มีค่าอะไรเลยเจ้าคะ นี่...ไม่ถูกลง
กันมากไปหรือหรือ”

“เอาอะไรมาว่าเขาถูกลง” เสียงบิดาดังขึ้นด้านหลัง เขาโอสองสามครั้ง
ก่อนจะมองบุตรสาวกับภรรยา “พวกเจ้าคาดหวังอะไรอยู่กันแน่ พวกเรา
สกุลอวี๊แต่งงานไม่มีสินสอดให้เจ้าสาว ไม่มีขบวนเจ้าบ่าวกระหึ่มเกล้าเกล้า

ร่วมพิธี ยังคาดหวังอะไรอีก”

ถ้อยคำของบิดาทำให้คนในครอบครัวสกุลอวี๋เสียปลง

สกุลเงินไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ เขา ตอนนี้นักเขาก็ไร้เกียรติ เพื่อประหยัดเงินจึงไม่จัดงาน ไม่เชื่อว่าไม่มีเงินเท่านั้น ทว่าความสัมพันธ์ของพวกเขา กับคนในหมู่บ้านยากจะบอกได้ว่าดีหรือแย่ ต่อให้จัดงานเลี้ยง คนอื่นจะยอมมาร่วมงานหรือไม่ อวี๋ฮูหยินจึงตัดสินใจ เพื่อไม่ให้เงินทองที่มีต้องเสียเปล่า แค้นน้ำชาให้วี๋บิดามารดา ก็พอแล้ว ภายหลังลืมหาปากได้ จะจัดงานเลี้ยงชดเชยให้

อีกด้านหนึ่งภายในเรือนหอที่ควรมีแต่ความหวานชื่นในวันแรกของสามีภรรยา กลับเงียบสงบ ไม่มีคำพูดใดที่กล่าวออกมา เนื่องจากไม่มีแขกร่วมงาน ไร้พิธีมงคลอื่นใด ทั้งคู่เริ่มพิธีในช่วงเช้าตรู่ ย่อมมิใช่เวลาชื่นชมความงามของเจ้าสาว เจ้าบ่าวจึงเปิดผ้าคลุมหน้าให้เจ้าสาว แล้วนั่งลงที่โต๊ะ น้ำชาห่างออกไปเล็กน้อย

“น่าแปลกใจจริงๆ ที่สกุลเงินไม่ยอมเสียหน้า แต่ยอมให้บุตรสาวของพวกเขาออกเรือนกับสกุลอวี๋” เขารินน้ำชาให้ตัวเอง กล่าวขึ้นโดยไม่ได้หันกลับมามองเจ้าสาว “ทั้งที่ความจริงต่อให้มีหนังสือสัญญา สกุลเงินจะยอมเสียหน้าถูกฝ่าบาททำหั้นไม่ก็ค่า ยอมให้รับเงินสินไหมค่าผิตสัญญาสักก้อนก็ไม่น่าจะมีปัญหา อย่างไรก็ตามพวกเราสกุลอวี๋ก็เคยเป็นพวกต้องโทษ”

คำกล่าวของเขาไม่ผิต เงินชูเหวินเองก็เข้าใจดีว่า หากสกุลเงินไม่ต้องการให้บุตรสาวแต่งงาน พวกเขาเพียงยื่นฎีกาถวายฮ่องเต้ ยินดียอมรับคำทำหั้นเล็กน้อยพร้อมด้วยสินไหมที่ผิตสัญญาก็ไม่ได้นับว่าเสียหายอะไร สกุลอวี๋เป็นผู้ต้องโทษ หากสกุลเงินไม่ปรารถนาจะเกี่ยวข้อ ใครจะกล่าวอะไรได้ ทว่าเขากลับเลือกทางที่ยากลำบากกว่า ทั้งหมดนี้คงเป็นเพราะตัวตนที่แท้จริงของนางมีราคาน้อยกว่าคำทำหั้นเหล่านั้น

หญิงสาวตระหนักถึงเรื่องนี้ได้ตั้งแต่วันที่ถูกลังให้เป็นเจ้าสาวของสกุลอวี๋

“สกุลเงินไม่ได้มีบุตรสาวเพียงคนเดียวนี้เจ้าคะ”

“ก็คงใช่ เสียสละบุตรสาวเพื่อรักษาหน้าตา ได้เท่าเงินคงเป็นคนที่ให้ความสำคัญแก่บุตรชายอย่างเงินจื่อชินมากกว่า” อวี๋หย่งเล่อเข้าใจว่าหญิงสาวกำลังหมายถึงพี่ชายที่บัดนี้ไปศึกษาในสำนักศึกษาชั้นสูงนอกเมืองหลวง เพื่อถางเส้นทางอันราบเรียบไว้ขอตำหนิให้บุตรชาย เสียสละบุตรสาวคนหนึ่งแลกกับคำตำหนิของฮ่องเต้อาจคุ้มค่ากว่าในสายตาของพวกเขา

ผู้กล่าวก็ไม่ได้แก้ไขความเข้าใจผิดนั้น เชื่อว่าอีกไม่นานพวกเขาจะรู้ความจริงเอง น่าเสียดายที่สกุลอวี๋วางแผนการทุกอย่างเป็นอย่างดี ทว่าสุดท้ายก็ไม่อาจสมปรารถนาได้ ความผิดพลาดเดียวของพวกเขาคือการที่สกุลเงินมีของไร้ค่าที่พวกเขาต้องการทิ้งพอดี

“หากทุกสิ่งไม่สมความปรารถนาของท่าน ข้าหมายถึงสกุลอวี๋ไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ หากวันหนึ่งท่านต้องการมองหาสตรีที่ท่านรัก อย่างกังวลที่จะบอกข้า”

คำกล่าวนั้นทำให้ชายที่นั่งอยู่ที่โต๊ะน้ำชาเงยหน้าขึ้นมองเจ้าสาวของเขาอย่างเต็มตาเป็นครั้งแรก นางเป็นสตรีจริงดงาม งามสมกับที่หลายคนเคยกล่าวถึงว่าเป็นหนึ่งในบุตรสาวขุนนางในเมืองหลวงที่ควรค่าแก่การเป็นภรรยา แต่เพราะก่อนหน้านี้เขาแทบไม่ได้อยู่ในเมืองหลวง ไม่ได้ไปร่วมงานเลี้ยง หรือต่อให้ไปในช่วงเวลาก่อนที่สกุลอวี๋จะตกต่ำ นางก็เด็กเกินกว่าจะปรากฏตัวในงานเลี้ยงสำคัญ

ทั้งคู่เคยพบกันครั้งหรือสองครั้งเมื่อนางยังเล็กนัก บัดนี้เด็กน้อยในความทรงจำรางเลือนคนนั้นเติบโตเป็นหญิงงามพร้อม ความงามนี้ขัดกับสภาพแวดล้อมที่ยากไร้ของสกุลอวี๋อย่างสิ้นเชิง

“หมายถึงให้ข้าหย่ากับเจ้าเพื่อแต่งภรรยาคนใหม่ถ้าข้าต้องการเช่นนั้นหรือ คุณหนูเงินใจกว้างเกินไปแล้ว” ชายหนุ่มยิ้มหยัน นึกไม่ถึงว่าหญิงสาวผู้นี้จะกล่าวถ้อยคำเช่นนี้ออกมาอย่างง่ายดาย

“ท่านว่าเวลาสิบหกปียาวนานหรือไม่ สำหรับข้ามัน...คือตลอด

ทั้งชีวิตที่ผ่านมา แต่สำหรับบางคนเป็นเพียงชั่วคราวหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้สลัก
ลึกลงอะไร ดังนั้นหากถูกคนที่เพิ่งพบกันทอดทิ้ง ข้ายังมีสิ่งใดให้ต้อง
ประหลาดใจอีก” นางกล่าวอย่างเรียบง่าย “เพียงแต่ท่านช่วยบอกข้าล่วง
หน้าสักเล็กน้อย ให้ข้าได้เตรียมตัวบ้างเท่านั้น”

“เรื่องนั้นข้าจะคิดอีกครั้ง แต่ตอนนี้เจ้ามิใช่คุณหนูเงินอีกแล้ว ไม่มี
สาวใช้คอยปรนนิบัติ งานบ้านทุกอย่างเจ้าต้องทำเอง ข้ายังต้องคอย
ปรนนิบัติท่านพ่อท่านแม่เป็นอย่างดี ครอบครัวยุคก่อนของพวกเราอาจจน
ข้าทำงานเป็นเสมียน ติดตามพ่อค้าไปขายของนอกเมือง ไม่ค่อยได้กลับ
บ้าน เงินทองเกินกว่าครึ่งใช้ในการซื้อยารักษาท่านพ่อ ไม่อาจให้เจ้าใช้จ่าย
อย่างฟุ่มเฟือยได้ ไม่มีข้าวของหรูหราหรือกินทุกสิ่งอย่างที่เจ้าเคยได้รับอีก
ต่อไป”

สตรีในชุดสีแดงลุกขึ้นคำนับให้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่เบื้องหน้านาง ผู้ที่
นับจากนี้จะเป็นสามีของนาง

“ข้าทราบแล้วเจ้าคะ จะไม่เกียจคร้าน แต่อาจไม่มีความสามารถนัก
หากจิตใจท่านไปบ้าง ขอให้เมตตาสั่งสอนข้าทีละนิด ขอเพียงสกุลโล้วเมตตา
ข้า สามีเกื้อกูลให้เกียรติข้าบ้าง ข้าไม่เกียจงานและไม่รังเกียจความยาก
ลำบากเจ้าคะ”

นางกล่าวด้วยน้ำเสียงแน่นหนาและเด็ดขาด เมื่อต้องจากมาแล้วหญิง
สาวก็เหมือนนกไร้รัง บิดามารดาก็ใคร่ถนอมนางมาหลายปี โลกนอก
เหนือจากเมืองหลวงเป็นอย่างไร...นางไม่เคยรู้มาก่อน

บัดนี้ไม่มีบ้านให้กลับ ไม่มีทรัพย์สินมากมาย เพราะบิดารังเกียจ
สกุลโล้ว ไม่ปรารถนาให้พวกเขาเสพสุขจากสมบัติสกุลเงิน กลัวเรื่องเดือด
ร้อนจะเข้ามาหา แม้มารดาจะกล่าวว่าจะกลับไปได้เสมอ ทว่านางรู้ดีที่ที่สุด บัดนี้
ไม่อาจกลับไปสกุลเงินได้อีกแล้ว ไม่มีสถานที่ของนางอีกต่อไป บ้านดินหลัง
นี้...แม่ผู้ฟังไปบ้างแต่นางก็ต้องอยู่ให้ได้

...

เพราะเป็นงานแต่งที่เร่งรีบจัดในตอนเช้าตรู่จึงไม่ได้มีงานเลี้ยง พิธีการส่งตัวข้ามคืนก็ไม่อาจกระทำได้ ตอนที่อยู่ในห้องหอทั้งสองเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วก็นอนหันหลังให้กัน ไม่มีบทสนทนาใดๆ

เงินชูเหวินไม่เคยนึกเลยว่างานแต่งของตนจะลงเอยด้วยเรื่องเช่นนี้ นางก็เหมือนหญิงสาวทั่วไป เคยไปร่วมงานแต่งงานชั้นสูงหลายต่อหลายครั้ง ได้เห็นขบวนเกี้ยววาท มีคนแห่ มีเครื่องดนตรีประโคมดัง เสียงประทัด กึกก้องไปทั่ว มีเสียงผู้คนชื่นชมยินดี เต็มไปด้วยแขกที่มาร่วมงานอย่างมีความสุข

บัดนี้เมื่อถึงคราวตนออกเรือนกลับไม่มีสิ่งใดเลย เป็นเพียงความว่างเปล่า เพียงแค่ย้ายสถานที่อยู่อาศัยเท่านั้น นางหันหน้าเข้าหากำแพง กอดตัวเองเอาไว้แน่น หากจะกล่าวอย่างไม่กลัวก็คงเป็นการโกหกมากเกินไป นางหวาดกลัวจนสุดหัวใจ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าภายหน้าจะเป็นอย่างไร หากวันหนึ่งข้างหน้าสกุลอู๋รู้ความจริงว่านางมิใช่ซาของคำให้พวกเขา สายลมแห่งการเปลี่ยนแปลงนี้จะพัดพาชีวิตนางไปในทิศทางใด

เสียงโกซันด้านนอกมิใช่ยามเช้าที่แท้จริง ทว่าเป็นวิธีการที่ทำให้ คำคืนของคำสามารถผ่านไปได้ในยามกลางวัน เมื่อโกซันแล้วก็ให้ถือว่าเสร็จสิ้นพิธี ตอนที่ชายหนุ่มเปิดประตูออกไป ก็เห็นว่าน้องชายคนเล็กของเขาอุ้มโกเอ๋ไว้ในอ้อมแขน ไม่รู้ว่าใช้วิธีใด แต่คงเป็นเด็กคนนี่ที่ทำให้โกซันเมื่อครู่

“ท่านแม่ให้มาตาม”

อู๋หย่งเล่อวางมือลงบนศีรษะน้องชาย จากนั้นก็หันไปมองหญิงสาว ที่ลุกขึ้นแต่งตัว ผิวกายของนางขาวผุดผาด แม้จะสวมเสื้อผ้าธรรมดาจากหีบเสื้อผ้าเหล่านั้น ทว่าก็ยังดูเหมือนจะแปลกแยกจากผู้คนรอบข้าง

นางก้มหน้าเล็กน้อยขณะเดินตามสามีอยู่ด้านหลัง น้องชายที่อุ้มโก่มองพี่สะใภ้ของเขาตลอดเวลา เด็กคนนี้อายุราวแปดหรือเก้าขวบ หน้าตาคัลายพี่ชาย ดูเป็นเด็กที่ฉลาดเฉลียวและอยากรู้อยากเห็น นางจึงยิ้มให้เขา

เริ่มผูกมิตรกับคนที่อายุน้อยที่สุด ตอนที่สามไม่เห็นก็แอบเอาลูกอมที่เตรียมเอาไว้ให้เขา

เด็กชายไม่ค่อยได้กินของหวาน พอเห็นลูกอมในมือนางก็ยิ้มรับ พักหน้าแล้วหยิบลูกอมเม็ดหนึ่งเข้าปากทันที พี่สะใภ้คนนี้ก็ไม่ว่ายักษ์ ไม่เหมือนที่พี่รองพูดเลย

ครอบครัวสกุลอวีร์อยู่ที่โถงบ้าน เพราะเมื่อครู่ไม่ได้สนทนากันนัก ตอนนี่จึงถึงเวลาที่ต้องพูดคุยกันให้เข้าใจ สกุลอวีร์มีทั้งหมดหกชีวิต รวม นางก็เป็นเจ็ด มีนายท่านอวีร์ อวีร์ฮุฮิน บุตรชายคนโตอย่างอวีร์หย่งเล่อ บุตรสาวคนรองนามว่าอวีร์จื่อ บุตรสาวคนที่สามนามว่าอวีร์ฉี และบุตรชายคนเล็กที่นางเพิ่งพบเมื่อครู่คืออวีร์หย่งหมิง

เมื่อมาถึงเงินชูเหวินก็ค้อมตัวลงเล็กน้อย “ลูกสะใภ้คารวะท่านพ่อ ท่านแม่เจ้าค่ะ”

ท่วงท่าของนางไร้ที่ตี ใบหน้าของอวีร์หย่งจวินผู้เป็นบิดานั้นประดับด้วยรอยยิ้ม เคยคิดเอาไว้เช่นกันว่าหากเป็นไปได้ก็อยากให้ผู้บุตรชายได้แต่งงานกับภรรยาที่ดีสักคน แม้สกุลอวีร์ไม่อาจจะรุ่งเรืองได้อีก ขอเพียงยังรักษา มารยาทและความรู้ความสามารถเอาไว้ได้ก็พอแล้ว บัดนี้ได้สะใภ้ที่มีทั้ง มารยาทและความรู้ก็นับเป็นเรื่องดี แม่ในใจเขาจะรู้สึกผิดด้วยก็ตาม

หากมิใช่เพราะภรรยานึกทำตามอำเภอใจ เขาไม่เคยคิดจะไปทวง สัญญาจากสกุลเงินเลย ทำให้เด็กสาวที่ควรได้ออกเรือนมีชีวิตที่ดีกว่านี้ ต้องมาอยู่ในหมู่บ้านยากจน ความรู้สึกทั้งผิดทั้งยินดีนั้นปนกันอยู่ในอก ทว่าใบหน้ายังคงยิ้มแย้ม

“เจ้าแต่งเข้าสกุลอวีร์มาแล้วก็เหมือนบุตรสาวคนหนึ่ง หย่งเล่อเป็น สามี่ มีหน้าที่ต้องปกป้องดูแลภรรยา หากมีสิ่งใดที่เจ้าชอบหรือไม่ชอบก็ บอกเขาได้” ในฐานะบิดา เขาดูแลได้เพียงเท่านั้น ด้วยร่างกายไม่แข็งแรง เหมือนเมื่อก่อน การล่มสลายของสกุลอวีร์ส่งผลกระทบต่อเขามากเกินไป ในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมา

เจียงลูซิงผู้เป็นมารดา กล่าวถึงการใช้ชีวิต “เจ้าเป็นคุณหนูมาตลอด
คงทำงานบ้านไม่ค่อยเป็น แต่อย่างไรก็ต้องทำ ไม่อาจเลี่ยงได้ งานครัวส่วน
ใหญ่เป็นหน้าที่ของลูจื่อ ภายหน้าเจ้าให้นางสอนเรื่องพวกนี้ให้ แบ่งเบาภาระ
ช่วยกันทำงาน ส่วนงานสวนนั้นเป็นหน้าที่ของลูฉี เรื่องการดูแลผักและ
แปลงนา... เข้ากับลูฉีจะสอนเจ้าอีกที หย่งหมิงยังเด็ก หน้าที่หลักของเขาคือ
เรียนหนังสือ เจ้ามีความรู้ความสามารถ หากมีเวลาก็ช่วยท่านพ่อสอนเขา
บ้าง”

บ้านสกุลอวีแบ่งงานกันอย่างเป็นระบบ ทว่าสุดท้ายแล้วเงินชูเหวิน
ในฐานะสะใภ้ก็ต้องเรียนรู้ทุกอย่าง

“ส่วนหย่งเล่ออยู่บ้านไม่เป็นเวลา เขาเป็นเสมียนของพ่อค้า หลาย
ครั้งต้องเดินทางออกไปต่างเมืองเพื่อจัดการเรื่องสินค้า ช่วงเวลาที่เขาอยู่
บ้านก็ปรนนิบัติดูแลเขาให้ดี”

“ข้าทราบแล้วเจ้าคะ” หญิงสาวไม่รู้ว่าควรจะตอบอะไรมากกว่านี้

แม่นางจะเคยเป็นบุตรสาวขุนนาง แต่ก็แต่งเข้ามาในครอบครัว
ยากจน ไม่มีสาวใช้คอยดูแลอีกต่อไป ภาระหน้าที่ทั้งหมดย่อมต้องให้นาง
ดูแล ภายหน้าอวีลูจื่อกับอวีลูฉีต้องออกเรือน ถึงเวลานั้นนางทั้งหมดก็ต้อง
เป็นของนางอยู่ดี

หลังจากฟังคำสั่งสอน หญิงสาวก็ขออนุญาต แน่ใจว่าเดิมทีชนชั้น
สูงไม่มีธรรมเนียมเช่นนี้ แต่เมื่อมาอยู่บ้านสามีแล้ว เงินชูเหวินยังเตรียม
ของขวัญให้พวกเขาเพื่อขอความเมตตา นางใช้เงินที่พอมีซื้อของที่ราคาไม่
แพงนัก บิดาสามีได้รับหนังสือที่เพิ่งวางขายได้ไม่นานมานี้ มารดาสามีได้
รับผ้าแพรงามผืนหนึ่ง ส่วนสองสาวพี่น้องนั้นนางมอบกำไลเงินให้ ขณะที่
เด็กชายอย่างอวีหย่งหมิงได้รับชุดเครื่องเขียนใหม่

“สำหรับคุณชายอวี... ข้าเตรียมผ้าไว้พับหนึ่ง ตั้งใจจะตัดชุดคลุมตัว
นอกให้ท่าน จะขอวัดตัวท่านในภายหลังนะเจ้าคะ” ของขวัญของสามีย่อม
ได้รับการใส่ใจมากที่สุด

ท่าที่การแสดงออกของสะใภ้เช่นนี้ทำให้มารดาสามีค่อนข้างพอใจ
น้ำเสียงของนางจึงอ่อนลง

“หยิ่งเล่อกำลังจะออกไปดูที่นาใช่หรือไม่ พากรรยาเจ้าไปด้วย นาง
จะรู้ว่าที่นาของเราเป็นอย่างไรบ้าง”

เพราะคำสั่งนั้นของมารดา ชายหนุ่มจึงต้องพาหญิงสาวที่เพิ่งแต่งงาน
กันไปยังที่นาของครอบครัว ระหว่างทางพวกเขาได้รับความสนใจจาก
ชาวบ้านจำนวนมาก เห็นชูเหวินยิ้มแย้มและทักทายพวกเขา แต่ดูเหมือน
ชาวบ้านไม่ได้แสดงท่าที่เป็นมิตรนัก ขณะที่อวี๋หยิ่งเล่ก็ไม่ได้สนใจ

เขาเป็นชายร่างสูง ขาววาก้าวไปข้างหน้าด้วยความเร็วปกติ แต่ทำให้
คนที่เดินตามต้องกึ่งวิ่งกึ่งเดิน เส้นทางจากบ้านสกุลอวี๋ถึงที่นาของพวกเขา
ค่อนข้างไกล ตอนที่มาถึงเนินชูเหวินก็ต้องหยุดหอบหายใจ ขณะที่สามีก้าว
ลงไปคว่ำจอบถางดินเหมือนไม่ได้ทำงานหนัก เขามีผละกำลังมาก ทั้งร่าง
เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ขนาดมองผ่านเสื้อผ้ายังเห็นได้ชัด

แม้จะไม่อธิบายอะไร แต่หญิงสาวก็เห็นชอบเขตชัดเจน ที่นาของสกุล
อวี๋ต่างจากของชาวบ้านคนอื่น พวกเขามีรั้วเตี้ยกันโดยรอบ พื้นที่ไม่ใหญ่
นักแต่จัดการอย่างเป็นระเบียบ แบ่งแยกพื้นที่ตัวเองจากของคนอื่นรอบ
ข้าง บางทีการทำเช่นนี้อาจเป็นเหตุให้ชาวบ้านรู้สึกที่พวกเขาไม่ใช่ส่วนหนึ่ง
ของชุมชน

อวี๋หยิ่งเล่ก้มหน้าทำงาน หลังจากขุดดิน พรวนดิน และถางพื้นที่
รกร้างจนเสร็จจึงหยุดมือ ดวงตะวันคล้อยลง ยามที่เงยหน้าก็เห็นว่า
หญิงสาวยังยืนอยู่ที่เดิม เขาคิดว่านางกลับไปแล้วเสียอีกเมื่อเห็นว่ามีมือ
ให้มอง

“พันธุตุทำนาแล้ว ตอนนี้อยู่กำลังจะปลูกอย่างอื่นหรือเจ้าคะ”
นางเอ่ยปากถามเมื่อเขาก้าวขึ้นมาด้านบน คล้ายหาเรื่องสนทนา “ข้าไม่มี
ความรู้ แต่ก็รู้มาบ้างว่าถูดูทำนาผ่านพันไปแล้ว พื้นที่ของคนอื่นถูกทิ้ง
เอาไว้ แล้วสกุลอวี๋จะปลูกอะไรหรือ”

“ถั่วเหลือง” เขาตอบสั้นมากประหนึ่งไม่ต้องการพูดกับนางอีก
ตอนขามาเป็นอย่างไร ขากลับก็เป็นเช่นนั้น เขาก้าวขาวยาวๆ เดินไป
ตามทาง ไม่ได้สนใจจะรอใคร ดังนั้นนางจึงกลับถึงบ้านช้ากว่าเขาเล็กน้อย
ชีวิตในครอบครัวสกุลอวี๋ของนางเริ่มต้นด้วยอะไรเช่นนี้ ตก
กลางคืนต่างฝ่ายต่างนอนหันหลังให้กัน ไม่มีการพูดจาไม่ถามไถ่ นางไม่
กล้าขออะไรเขาอีก เพราะกลัวว่าจะทำให้เขาไม่พอใจ

วันรุ่งขึ้น เขาตื่นแต่เช้าออกไปทำงาน นางค่อยมาเรียนรู้เรื่องงาน
บ้านงานเรือน ทว่าอวี๋สู้จ้อบอวกปิด ไม่ค่อยพอใจที่นางเข้าไปยุ่งในครัว ส่วน
มารดาสามีกับบุตรสาวคนเล็กก็ยังไม่สะดวกให้นางเรียนรู้งานด้านอื่น
สุดท้ายหญิงสาวจึงคว้าเสื้อเก่าๆ ของสามีออกมาวัด เริ่มต้นตัดชุดคลุมให้
เขา เวลาว่างก็เข้าไปสนทนาช่วยบิดาสามีสอนหนังสือให้อวี๋หย่งหมิงบ้าง
นางไม่อาจกล่าวว่ามีชีวิตที่ดี ด้วยรู้ว่าบางคนในครอบครัวยังไม่
ยอมรับอย่างเต็มที่ หรือไม่กล้าใช้ให้ช่วยงานเพราะกลัวว่านางจะทำงาน
ผิดพลาด แต่ก็ยังเป็นช่วงเวลาที่ยังสงบอยู่บ้าง

เวลาผ่านไปเช่นนี้จนครบวันที่สาม อวี๋ฮูหยินแต่งกายงดงามกว่า
ปกติ จับมือบุตรสาวกับสะใภ้เอาไว้ “วันนี้ครบสามวันแล้ว พวกเราเข้าเมือง
กันเถิด ถึงอย่างไรนี่ก็เป็นธรรมเนียมของพวกเรา สามวันต้องพำรรรยา
กลับบ้านเดิม”

“แต่ท่านแม่...” เฉินชูเหวินไม่คิดว่ามารดาสามีจะตื้อตึงถึงเพียงนี้ แต่
นางจะทำสิ่งใดได้ บางทีการให้พวกเขาได้รู้ได้เห็นด้วยตัวเองอาจเป็นทาง
เลือกที่ดีกว่า

ตอนนั้นพวกเขาเช่ารถม้าของคนข้างบ้านให้พาเข้าไปในเมือง พอมา
ถึงจึงได้รู้ว่าในเมืองมีงานบางอย่าง ยิ่งใกล้จะถึงจวนสกุลเงินมากเท่าไรก็
ยิ่งเห็นผู้คนมากขึ้นเท่านั้น ตลอดเวลาเฉินชูเหวินเอาแต่ก้มหน้า อวี๋หย่งเล่อ

พบว่านี่ค่อนข้างผิดปกติ ไม่เหมือนบุตรสาวที่กำลังจะกลับบ้านเดิม

ประตูหน้าของจวนสกุลเงินเต็มไปด้วยผู้คนมากมายที่เตรียมจะเข้าร่วมงานเลี้ยง ล้วนแต่เป็นสกุลชนชั้นสูงในเมืองหลวงทั้งสิ้น ถึงตอนนี้ อวีฮูหยินก็พบว่านี่เรื่องผิดปกติ เหตุใดสกุลเงินถึงได้จัดงานเลี้ยงใหญ่ในวันที่บุตรสาวต้องกลับบ้านเดิม

“ซูเหวิน บ้านเจ้ากำลังจัดงานอะไร”